

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1086/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213157
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6912213157.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Klaudie Koskovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 9C/218/2012-41 zo dňa 17. 02. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 07. 02. 2014 zamietol. Súd žalobu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a nemajetkovú ujmu zamietol. O trovách konaniach rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd pred rozhodnutím vo veci samej skúmal, či sú splnené podmienky pre prerušenie konania na základe návrhu žalobcu zo dňa 07. 02. 2014, ktorý súdu doručil v hore uvedenej veci dňa 17. 02. 2014, a to do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu pre prerušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd. Okresný súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že okresný súd s odôvodnením, že samotné podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vylúčení sudcov nie je takým dôvodom, ktorý zakladá obligatórnu povinnosť súdu podľa § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku konanie prerušiť. Mal za to, že neexistujú dôvody na prerušenie konania ani v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. vzhľadom k tomu, že nadriadeným súdom bolo rozhodnuté o vznesenej námietke zaujatosti voči sudcom okresného súdu uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41NcC/537/2012 zo dňa 10. 10. 2012.

Z vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 3Er/904/2011 navrhovateľ ako oprávnený podal návrh na začatie exekúcie voči povinným na podklade exekučného titulu, rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava. V konaní sp. zn. 3Er/904/2011 bola súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 23. 05. 2011, súd dňa 13. 06. 2011 uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Prvostupňový súd dospel k záveru, že v exekučnom konaní nebolo postupované v rozpore s Exekučným poriadkom, nemožno

konštatovať, že exekučné konanie vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. za situácie, že prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup, nebol v exekučnom konaní zistený, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Keďže nebol splnený primárny predpoklad pre založenie zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup, súd i z dôvodu hospodárnosti ďalšieho konania v prejednávanej veci ďalšie dokazovanie nevykonával a rozhodol tak, že návrh ako nedôvodný zamietol. Okresný súd ďalej poukázal na to, že v danej exekučnej veci exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava, jedná sa o exekučný titul podľa § 41 ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011, kedy lehota 15 dní na vydanie rozhodnutia neplatí.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu trovy konania nevznikli, preto súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 357/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevhľadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, vydaním meritórneho rozhodnutia pred právoplatným rozhodnutím o prerušení konania zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka. Podľa žalobcu súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, urgencií, publikačné údaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. Namietal, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. Poukázal na to, že pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu. Namietal, že žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 212 ods. 1 odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, ktoré je vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, námietky žalovaného uvedeného v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

K rozhodnutiu okresného súdu, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania odvolací súd uvádza, že sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť žalobu, ktorou sa žalobca domáha náhrady škody, ktorá by mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, na ktorom sudca vykonáva súdnictvo nezakladá dôvod na vylúčenie sudcu. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/43/2013). Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti žalobcu, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu toho ktorého okresného súdu. Ústavný súd sťažnosti žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci prerokovať a rozhodnúť takúto vec (napr. sp. zn. I.ÚS 89/2013, I.ÚS 92/2013) s odôvodnením, že okolnosť, že o veci napriek rozhodnutiu nadriadeného súdu rozhoduje sudca, ktorý by mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z jej prejednávania vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa O. s. p. a ústavný súd nemá právomoc preskúmať námietky sťažovateľa, že vo veci rozhodol nezákonný sudca. Za takejto situácie odvolací súd rozhodnutie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, ktorým sa žalobca domáha prerušenia konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd považuje za vecne správne. O námietke zaujatosti vznesenej žalobcom v žalobe na začatie konania rozhodol nadriadený súd, a to Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 41NcC/537/2012 zo dňa 10. 10. 2012. B.. T.Q. z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 9C/218/2012 vylúčený nadriadeným súdom nebol. Uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu. Menovaný sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nakoľko nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorom konaní mala byť postupom súdu žalobcovi spôsobená škoda z dôvodu nesprávneho úradného postupu. Aj keď žalobca podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, otázku či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, na čo odvolací súd už poukázal vyššie. Okresný súd teda dospel k správnomu názoru, že neexistoval dôvod na prerušenie konania.

K podanému odvolaniu odvolací súd ďalej uvádza:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi súdu na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, aj náležite vyhodnotil. Nebolo možné prihliadnuť na námietku žalobcu, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces a to z dôvodov, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Pokiaľ žalobca tvrdí, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu zistil, že okresný súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 17. 02. 2014, na toto pojednávanie bol s dostatočným časovým predstihom predvolaný žalobca, právny zástupca žalobcu, ako aj žalovaný, pričom žalovaný písomné vyjadrenie k veci doručil súdu až dňa 19. 02. 2014, t. j. po vykonanom pojednávaní. Preto súd doručoval vyjadrenie žalovaného žalobcovi spolu s rozsudkom vo veci samej. Keďže žalobca aj žalovaný boli na pojednávanie riadne predvolaní, žalovaný svoju neúčasť ospravedlnil, žalobca sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčasť náležitým spôsobom neospravedlnil, postup prvostupňového súdu, ktorý vo veci konal aj rozhodol na pojednávaní dňa 17. 02. 2014, nemožno považovať za nesprávny. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že v obdobných veciach žalovaný podáva rovnaké vyjadrenie k obsahu skutkovo aj právne totožných žalôb žalobcu, pričom žalobca podal obdobné veci na súdy Slovenskej republiky v počte niekoľko desiatok tisíc vecí, teda nepochybne už v čase rozhodovania o predmetnej veci mal vedomosť o stanovisku žalovaného k jeho žalobe.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytyčil termín pojednávania na deň 17. 02. 2014, účastníci na toto pojednávanie boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčasť neospravedlnil, len podaním zo dňa 07. 02. 2014 súd požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu, ktorým podaním zároveň žiadal súd o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Keďže žalobca sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil a ani neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol, okresný súd dôvodne pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie konania. Bolo nielen právom, ale aj povinnosťou žalobcu na súdne pojednávanie sa dostať. Ak sa žalobca vzdal dobrovoľne tohto práva, nemôže byť prejednanie veci bez jeho prítomnosti na pojednávaní, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný považované za postup súdu, ktorým by mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa verejného pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, a teda nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Práve zo správania sa žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je zrejماً účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prieťahov. Napriek tomu, že na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, pričom svoju neúčasť písomne vopred ospravedlnil a zároveň uviedol, že nežiada o odročenie pojednávania okresnému súdu nič nebránilo, aby vec v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal.

Vzhľadom na to, podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd dôvodne zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania s tým, že súčasne žalobcovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces, odvolací súd prejednal následne i rozhodnutie okresného súdu vo veci samej. Žalobca v návrhoch na začatie konania tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Odvolací súd súhlasí aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Súdna prax sa ustálila v závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora

o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 243/2013 zo dňa 25. 04. 2013, IV.ÚS 605/2012 zo dňa 04. 12. 2012). Za situácie, že okresný súd z pripojeného exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 23. 05. 2011 a exekučný súd uznesením zo dňa 13. 06. 2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, pričom uznesenie bolo účastníkom exekučného konania doručované v primeranej lehote, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok prieťahy v súdnom konaní; postup exekučného súdu je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Odvolací súd uvádza, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom (čo je odvolaciemu súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti), je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti; odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 a II.ÚS/245/2012.

Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je zodpovednosť objektívna, bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytykaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by okresný súd rozhodoval vo veci so zbytočnými prieťahmi, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nebol teda zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti, a preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti, a teda existenciou škody a príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že navrhovateľ však nepreukázal ani ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti, a teda existenciu samotnej škody, ktorá by mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom, ako aj príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou vzniknutou škodou, čo však žalobca v konaní nepreukázal. Pokiaľ teda žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a majetkovou ujmu, nemožno v tomto smere okresnému súdu nič vytknúť vzhľadom k tomu, že žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to nesprávny úradný postup exekučného súdu. V súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy (čo správne v odvolaní uviedol aj prvostupňový súd). Táto skutočnosť nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že hodlal predložiť v konaní pred súdom dôkazy, a to aj znalecký posudok na preukázanie výšky škody, odvolací súd konštatuje, že vzhľadom k tomu, že žalobca bol na pojednávanie riadne predvolaný, nič nebránilo žalobcovi takýto dôkaz súdu predložiť do rozhodnutia vo veci samej; je zrejmé, že vzhľadom na to, že žalobca už v žalobe samej vyčíslil výšku škody, nepochybne už pri podaní žaloby musel disponovať dôkazmi preukazujúcimi výšku škody.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.